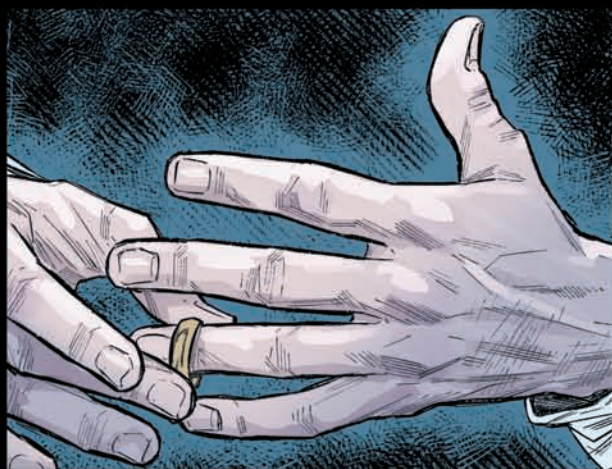
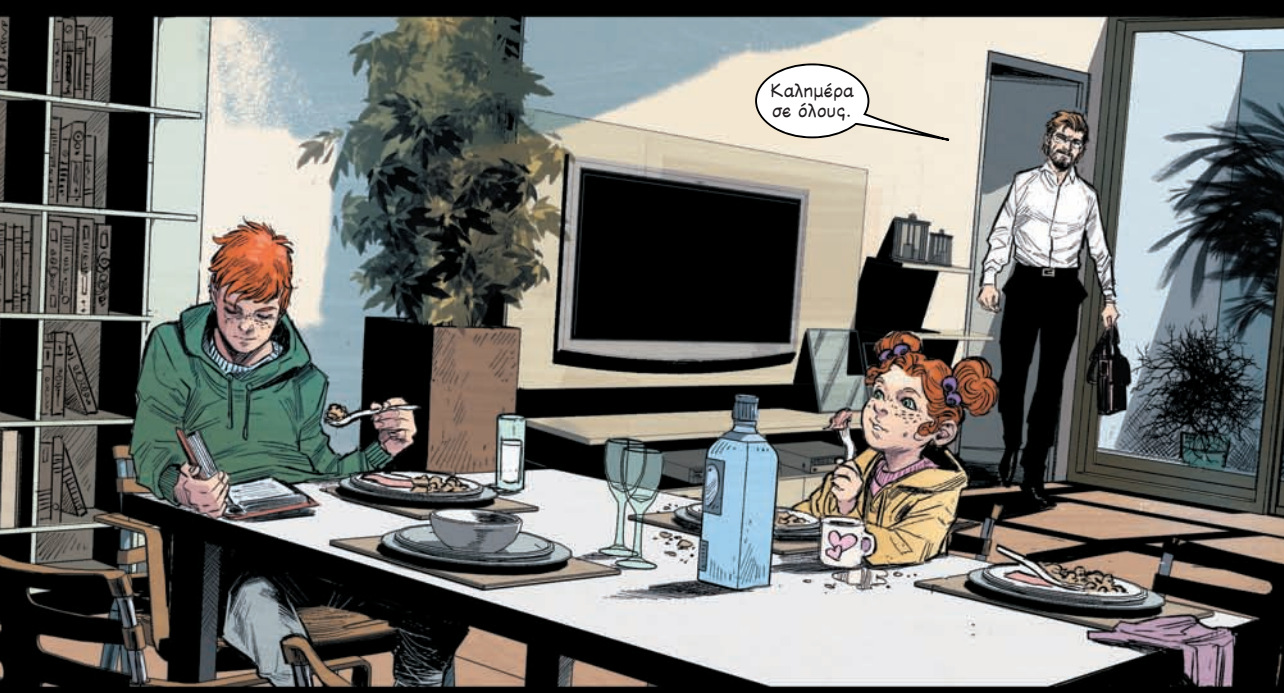

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Καλημέρα σε όλους.

ΜΠΑ-ΜΠΑ!

Γεια σου, μπάμπα. Φαίνεσαι κουρασμένος. Ξενύχτισες;

Ναι, Ρίτσαρντ.

Τι τρώμε, Μέι;

Μπέικον!

Η μαμά έφτιαξε παραπάνω. Είναι εκεί πίσω.

Τέλεια.

Μήπως έκανε και --

Ναι. Στην καφετιέρα.

Πάλι καλά που υπάρχει η μαμά.

Πάλι καλά που υπάρχει ο καφές...

...και πρέπει να σου πω, Τίγρη...

...ότι μάλλον τον χρειάζεσαι.

Καλημέρα, Μέρι. Τόσο άσχημα;

Δε θα το πήγαινα μέχρι εκεί. Δεν ήρθες μέσα να ξαπλώσεις.

Ήταν αργά. Δε νύσταζα ιδιαίτερα.

Δε νύσταζες;

Ή δεν μπορούσες να κοιμηθείς;

Λίγο και από τα δύο.

Λογικό δεν είναι; Σήμερα είναι... εε, ξέρεις τι...

Όχι. Δεν είναι παιχνίδι, μικρή.

Θες να το συζητήσουμε; Ναι, πολύ...

Αλλά τώρα πρέπει όντως να φύγω. Υποσέθηκα πως θα πάω από το γραφείο και μετά έχουμε ξέρεις τι, αλλά **ναι**... Θα το συζητήσουμε μετά.

Να 'σαι σίγουρος.

Εντάξει. Αντίο σας! Γεια σου, μπαμπά!

ΜΠΕΝ ΠΑΡΚΕΡ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΠΑΡΚΕΡ!

Σε ακούω μια χαρά, Τζόνι. Δε χρειάζεται να ουρλιάζεις.

Τότε, γιατί δεν απαντούσες;

Γιατί ουρλιάζεις.

Ναι. Γιατί ξέρω πως είσαι γέρος και ανησυχώ πως δε θα με ακούσεις.

Τι;

Αυτό εννοώ.

Τι θέλεις, Τζόνι;

Η συνάντηση που έχουμε στις τέσσερις. Μόλις έμαθα πως τα μεγάλα κεφάλια θέλουν να είναι παρόντες όλοι οι διευθυντές. Ξέρω, όμως, πως έχεις άλλες υποχρεώσεις και...

Μπορώ να τους πω να την πάνε πιο αργά, αν θες.

Δεν υπάρχει θέμα. Θα έχω γυρίσει μέχρι τότε.

Καλώς.

Να κι ο ανιψιός σου.

Γεια σου, Μπεν. Είσαι έτοιμος;

Είμαι έτοιμος εδώ και δεκαπέντε λεπτά, Πίτερ.

Γιατί άργησες;

Μάλλον φταίει το γεγονός πως ξύπνησα αργά και δεν ήμουν στην ώρα μου.

Αστείο.

Τα παιδιά στις μέρες μας. Όλο εξυπνάδες λένε.

Όχι τόσο εξυπνα ώστε να μην αργούν.

Μα είναι εξυπνα όπως και να 'χει.

Θα πρέπει να κάνετε δική σας εκπομπή.

Για ποιο λόγο; Έχουμε δική μας **εφημερίδα**.

Εντάξει, Τζόνα. Θα έχω γυρίσει ως τις τέσσερις.

Τα λέμε τότε.

Πίτερ. Να σου πω λίγο;

Πού είναι η γραβάτα σου;

Δε φοράω... βασικά, ποτέ μου δεν...

Δε νομίζω πως έχω καν.

Πρέπει να βάλεις γραβάτα.

Βγάλε το σακάκι σου.

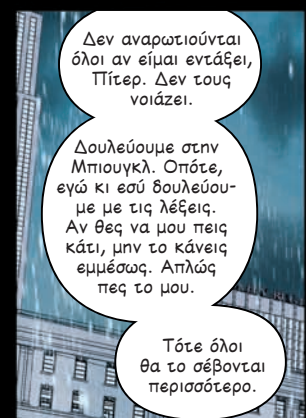

Λοιπόν...

Όλοι αναρωτιούνται αν είσαι εντάξει.

Δεν αναρωτιούνται όλοι αν είμαι εντάξει, Πίτερ. Δεν τους νοιάζει.

Δουλεύουμε στην Μπιουγκλ. Οπότε, εγώ κι εσύ δουλεύουμε με τις λέξεις. Αν θες να μου πεις κάτι, μην το κάνεις εμμέσως. Απλώς πες το μου.

Τότε όλοι θα το σέβονται περισσότερο.

Εντάξει. Έχεις δίκιο.

Εγώ ανησυχώ για σένα.

Γιατί;

Γιατί; Τι εννοείς γιατί; Δε θες να μιλήσεις για ό,τι συνέβη.

Δεν έχεις πει τίποτα. Ούτε για το πώς είσαι ούτε για το πώς αισθάνεσαι.

Πίτερ, ήσουν δεκαπέντε όταν οι γονείς σου πέθαναν και ήρθες να ζήσεις με μένα και τη Μέι.

Ο πρώτος χρόνος ήταν δύσκολος για σένα. Βασικά, για όλους μας.

Αλλά σε αγαπήσαμε. Σε προστατεύσαμε. Προσπάθησα να σου μάθω πώς δουλεύει ο κόσμος και να σε προετοιμάσω γι' αυτόν...

Αν και η Μέι ήταν καλύτερη... σε όλα αυτά.

Μα δεν προσπαθήσαμε ποτέ να αντικαταστήσουμε τους γονείς σου. Δεν μπορούσαμε.

Είκοσι χρόνια έχουν περάσει από τότε.

Είναι πολύς καιρός. Έχει περάσει έστω μία ημέρα που δε σκέφτεσαι τους γονείς σου;

Έστω μία ημέρα που η απώλειά τους δε σε πονάει;

Όχι.

Τότε ξέρεις ακριβώς πώς νιώθω.

